

A N T R A C T

actorul din sertar

Este nevoie de un gras placid ?

un juve pal comic
o „vecină“ grasă
o mutră mirată
un cap de expresie
un furnăit
un bunic

o tinără cu abateri etice
un tinăr fără ocupație
un „spunător“ liric
un altul care debitează glume vechi
unul care are defecte de vorbire...

o mamă comică
un vecin antipatic
un copil precoce
un juve prim eroic

de toată „starea civilă“ a emisiunilor teatrale T.V. (mai ales a celor umoristice, a scenetelor, schițelor dramatizate, dialogurilor, monologurilor, și altor completări) ?

Nimic mai simplu. Se deschide un sertar. Actorul necesar se află aici. De luni de zile. Același. Are „zi fixă“, oră reținută, dinainte, ca la coafor sau dentist. El, cel din sertar, va sări automat pe platou când e nevoie de un gras placid, de un vecin antipatic... Ca la o petrecere în familie. A învățat intrările, ieșirile, în ce parte să facă cu ochiul la cameră, cum să nu se uite la cameră, cunoaște salonul, dar și bucătăria fiecărei emisiuni. Sint fel de fel de locuri în sertar. De pildă, actori cunoscuți care joacă

roluri anonime, și destui anonimi care joacă roluri cunoscute pe care le egalează însă cu celelalte. Iși știu rolurile, și chiar când nu le știu au tehnică; lipesc hirtia cu dialogul de camera de luat vederi. Privirea abisală, profundă, dintr-un prim-plan, rătăcește de fapt în căutarea hirtiei salvatoare.

Actorul din sertar vine la orice oră (când e „spațiu“), acceptă orice onorariu și, deci, orice rol.

- Joci un valet ?
- Valet, să trăiți !
- Joci un Hamlet ?
- Hamlet, să trăiți !

Stind în sertar, e liber și în vacanță, deci vara apare și mai des. Toamna nu e prea ocupat la teatru, deci, toamna, apare și mai des. Iarna nu filmează, așadar iarna apare și mai des.

Adică apare mereu, în toate emisiunile. Ar putea să învețe rapid și fotbalul, pentru a fi distribuit într-o transmisiune sportivă, în direct.

Să fim înțeleși, în sertar actorii nu se află adunați după vreun criteriu artistic, stilistic, de concepție. Ei s-au adunat așa, cu timpul și cu nevoie.

Rezerve interne.

Aproape permanente.

De aceea toate rolurile au început să semene, toți vecinii, toate mamele, toate mătușile seamănă. Scenele

de haz sint la fel, cele de tragedie idem, poantele trase la șapirograf, lacrimile stoarse cu aceeași ceapă degerată.

Sertarul poate fi și izvor de seriale (tragi-comice, istorice, intelectuale, poliștice etc., iar șirul surprizelor pe care el le oferă nu se încheie aici. Și cine știe când se va opri !)

Sertarul nu e plin și totuși nu mai e aproape nici un loc, doar cineva prea suplu și elastic se poate strecura.

Totuși cine e de vină ?

— Telefonul care nu face legătura și cu alți actori (mai ales tineri).

— Autobuzele care vin cu întârziere și nu-i aduc spre televiziune și pe alți actori...

— Glutacidul, care nu ajută memoria, celor care deschid sertarul, să funcționeze și în alte direcții...

— Noi, că n-am scris mai demult aceste rinduri...

— Și alții...

În sertar e cald, e bine, deși cam miroase a naftalină.

Al. P.

